

Ненад Павловић

ХОКУС ЛОКВУД И ПУСТИЊАК

Хокус је лежао опуштено, тела утонуло у велику људску кожну фотељу, а мисли утонулих у измаглицу. Није могао да отвори очи а и кад би их отворио не би видео ништа од густог ароматичног дима који је испуњавао просторију. Поред своје љубави ка пићу, Хокус је волео повремено да посећује пушионицу у Источном делу Кошнице. Он повуче још један дим из наргиле, а затим му црево исклизну из руке а ум из свести. Колико је прошло? Тренутак? Сат? Три? Није био сигуран када је поново отворио очи. Али је знао да је било време да се покрене. Тетуравим кораком он се довуче до излаза где му стражар врати ручни самострел и рапир. Напољу је било хладно и оштар ваздух га мало врати у фокус. Он удахну дубоко, намести оружје и закорачи. Источни део Кошнице је увек био жив: увек је било уличних трговаца, гонича камила и коња, мале мусаве деце и сумњивих ликова. Хокусу се није ишло кући, па одлучи да мало прошета источним делом, пошто то дуго није радио. Пун месец се видео кроз тамне облаке и гурао га кроз разне фантазије. Из мисли га прену познати глас:

-Еј, Хокусе!

Хокус се окрену ка гласу. На улици су стајале три особе. Неки пустињак у белој одори, са лажним драгуљима окаченим око врата и на појасу, и два Хокусова познаника, Оби Препона и Кен Курвар, најгори шљам града. Оби и Кен су били плаћеници, онакви какве су унајмљивали само најочајнији и најсиромашнији људи. Радиле су само најгоре послове, а и њих нису радили добро. Преживели су оволико дуго у послу само зато што су били гњиде и што нису имали храбрости да се упусте у било шта опасно. Оби Препона је добио надимак зато што је три пута био рањаван у препоне. Шта је остало у његовим панталонама, то су знале само најјефтиније курве. А њих је пак најбоље знао Кен Курвар, који је често причао о својим подвизима из

борделима као да су епске битке. Овај трећи је вероватно био неки новодошли богаташ, продавац камила или слично који је хтео да направи име у овом граду. Ситна риба која мисли да је крупна.

-Хокус Покус, истражитељ алкохола! - Рече Кен поспрдно.

-Добро вече господо, - рече Хокус својим уобичајним отмено-саркастичним тоном. Која је тема вечери?

-Ја и Кен смо улетели у неке добре послове. Радимо за господина Ханорама као лични стражари. - Онда додаде нешто тишим гласом: -А и налетели смо на страшну робу, зрелу за браће!

-А ти, Хокусе. - Је л' си истерао неког духа из подрума скоро? Је л' си се борио са пацовима из паралелног света? Кажу нам, чију жену си пратио задњи пут?

Хокус одлучи да игнорише ове провокације и мирно одговори гланцајући цилиндер.

-Нажалост, ја радим само за господу, а и сâм сам господин, тако да не могу открити информације о освојим клијентима.

Кен цимну пустињака за рукав и рече:

-Видите господине Ханорам, ово је типичан пример људи који су толико глупи да не могу да се прилагоде времену. Хокус Локвуд још увек поштује старе лордове, сиромашне и сличне губитнике, и зато никад нема ни пара ни посла а ни угледа.

Пустињак проговори надменим гласом:

-Времена се мењају. Овакви као ми сад управљају градом. Злато све окреће. А и битно је да познајеш утицајне људе.

Оби рече:

-Господин Ханорам познаје неке јако битне људе у гилди Убица.

Хокус се насмеја у себи. Овај камилаш је можда у животу видео припадника гилде Убица, али тешко да је са неким пријатељ. Покушавао је да се направи опасним, што је изгледало смешно с обзиром да су му телохранитељи Оби и Кен.

Оби додаде:

- Замисли Хокусе, један пуц прстима и може да те нема! Страшно, зар не?

Хокусу се у глави почела кувати идеја:

-О па не бих баш рекао. И ја имам утицаја у неким јако опасним круговима.

-Слушај се шта причаш, будало! Нема никог на свету ко може да те заштити од гилде Убица!

-Може. Ред Оникса.

-Ко?

- Древни ред из кога се развила гилда Убица. Они су били оснивачи гилде, и имају највиши положај. Један од старих култова. (Хокус нагласи ово 'старих').

Лица његових слушалаца су имала израз сумње.
-Аха, а како ја нисам чуо за њих?
-Мало њих јесте. То је ипак тајни ред.
-Ма измишљаш, то не постоји, рече Оби, али му беше мало несигурности у гласу.
-Није мудро тврдити тако нешто. Таква претпоставка може бити опасна.
Пустињак се поче бусати:
-Ма не плашим се ја никаквог Реда Оникса. Нека покушају да ме нападну, то ће им бити задње!
Хокус одглуми израз запрепашћења и ужаса:
-Нисте то смели рећи наглас господине. Нисте смели никако. Бојим се да је за вас касно.
Хокусова глума је била толико убедљива да су се сви загледали у њега.
-Шта хоћеш да кажеш?
-Видите, Ред Оникса има уши свуда, а поготово су начуљене у овом делу града. Ако су чули ово, па бојим се да ће направити пример од вас.
Пустињак се презноји.
-Ма какви! Измишљаш! А и да пробају, неће успети, имам два способна телохранитеља, а и сам сам велики ратник!
Хокус слегну раменима, и направи тужно лице. Пустињак се окрену и одшета.
-У реду, како ви кажете, надам се да сте у праву. Него да пређемо ми на неке веселије теме. Кене, на какву сте робу то налетели?
-Десет сандука оружја, ручни самострели. Остављени у сандуцима у улицици, нико их не чува. Узећемо за то бар триста златника.
-У којој улицици?
-Код крчме 'Шешир' у Чаробњачком кварту, - излану се Кен и схвати прекасно.
Хокус се правио да није обратио пажњу. Запали лулу и рече:
-Види се да сте вас двојица у послу! То је лепо! Ја сам, к'о што кажеш, стара школа, нисам ја за те озбиљне послове. Него, како ћете да крадете те сандуке кад чувате господина Камилрама?
-Хамирама? Ма не чувамо га ми цео дан, него тако док је овде. После се он враћа у свој шатор у кампу.
-Аха, па лепо. Добро господо, драго ми је да смо попричали, ја сад одлазим. Лаку ноћ!
-Збогом Хокусе, и пази на пацове из паралелних светова!
Идеја која се кувала у Хокусовом уму је коначно била скувана.

У улици код 'Шешира' заиста није било никог. Хокус се четири пута враћао до скровишта са сандуцима, и на крају баца камен у прозор крчме, да власник примети крађу и онемогући оним пропалицама да покупе остале сандуке.

Морао је да ради брзо: отишао је кући и из рупе у зиду иза ормана покупио прибор, и затим с њим и са једним сандуком самострела унајмио носача са мазгом да га што пре одвезе ка источном излазу.

Од источног излаза до кампа пустињака било је око пет стотина корака празне саване, пустиг предела са високом травом и ретким пролазницима. Постојао је пут од угажене земље, али се једва видео од вегетације. Хокус одабра једно згодно место на путу и крену да ради: да побада клинове, затеже сајле, прави заклоне.. Брзо је све било готово, и он се сакри у високу траву и стаде да посматра пут.

Убрзо су се чули кораци и пригушени гласови: група пустињака је долазила путем. Хокус прочисти грло и испуцка прсте. Није ово дуго радио.

Уз експлозију дима на путу се појави особа у црном огртачу, са дубоком капуљачом и огрлицом са великим црним драгуљем. Била је висока и крупна, а испод капуљаче су јој сјајиле црвене очи, као грабљивој мачки.

Поворка пустињака застаде претрашено и сви исукаше сабље.

Појава проговори гласом који као да је долазио из крипте:

-Трговче Хамираме, због увреде које си нанео древном Реду Оникса, осуђен си на смрт.

Хамирамови сапутници се загледаше у њега, па поново у прилику.

Хамирам проговори нервозно:

-Ништа нам не можеш. Нас је петорица, а ти си сам, а ниси ни наоружан!

Фигура се насмеја ледено, рече:

-Ја сам би могао да побијем педесет вас, голим рукама. А и опкољени сте скривеним стрелцима. Један корак и сви сте мртви.

-Не верујем! Рече један и крену лево у траву. Три стрелице пролетеше из различитих праваца, једна се заби једном од пустињака у раме.

Сада се пустињаци збише један другом уз леђа, али тако да су Хамирама изгурали напред.

-Хамираме, они тебе траже! Нећемо да погинемо због неке твоје увреде!

Хамирам се знојио неконтролисано, иако је било хладно. Није хтео да испадне кукавица, али није хтео ни да умре.

-Господине.. рече он нервозно. Ја, нисам имао намеру да вас увредим, ја сам, ја сам то рекао онако, мислим, нисам знао..

-Нанео си тешку увреду Реду. Данашње новопридошлице не поштују старе законе. Ово ће бити лекција за све! - Рече приказа и коракну напред. Из траве лево и десно се зачуше кликтаји самострела.

-Не! Молим вас, молим вас! Учинићу све, постаћу ваш слуга, молим вас..

-Ако желиш да задржиш живот, мораш нам дати своју част! Скини све са себе, сву опрему, оклоп и одећу и баци је на земљу. И одлази.

Пустињак збуњено и уплашено поче гледати лево-десно у потрази за спасом, али је налазио само на љутите погледе својих пријатеља, и поче се посрамљено скидати.

Скинуо је (подебелу) врећицу с новцем, кожни оклоп, огрлицу, појас, одећу док не остаде сасвим го са исуканом сабљом у руци, и крену назад.

-Баци и сабљу!

-Али, то је, то је сабља мог оца, то је породично наслеђе, магична је...

Очи приказе засијаше јаче црвеним сјајем, и овај баци сабљу и потрча панично назад са својим друговима.

Приказа их је посматрала још мало док нису изашли из видокруга, затим се разложи попут дима и откри лик малог гнома. Хокус покупи сабљу, врећице са новцем и остале драгоцености, а остало баци у траву поред пута. Одмери сабљу. Магична сабља, ово може добро да се прода. Он одједном схвати да је тренутно богат: имао је пара за луксузан живот за следећих месец дана. Поче да размишља на шта прво да их потроши, а засим звецну врећом новчића и упути се полако у пушионицу у источном делу.